

ρος και τρίτος εκ τούτων (Α.Δ.Κ.** και Β.Δ.Κ.**), ως κύριοι του άνω αυτοκινήτου και προστήσαντες εν τη οδηγία αυτού τον άνω οδηγόν, η δε τέταρτη εξ αυτών ασφαλιστική εταιρεία ως έχουσα ασφαλίσει το αυτοκίνητον δια τας έναντι τρίτων σωματικές βλάβας και θάνατον μέχρι του ποσού των 400.000 δραχμών.

Ως προς την εκ δραχμών 85.000 δικαστικήν δαπάνην εις ην κατεδικάσθησαν οι εναγόμενοι δια της εκκαλουμένης να καταβάλουν εις το ενάγον, αυτή δεν ηδύνατο να υπερβή το ποσόν των 12.000 δραχμών, εν όψει της διατάξεως του άρθρου 22 του ν. 3693/57 και 5 ν. 3210/55 (ΑΠ 248/74 ΕΕΔ 33. 916), δι' ό και ουχί νομίμως η εκκαλουμένη κατεδικάσε τους εναγομένους εις την του ενάγοντος δικαστικήν δαπάνην εκ δραχμών 85.000.

ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αριθ. 77/1985

Πρόεδρος ο κ. Σ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ
Εισηγητής ο κ. Γ. ΒΕΛΛΗΣ, εφέτης
Δικηγόροι οι κ.κ. Α. Λιάπης, Κ. Κυριακίδης, Δ. Μικρούλη

Δικαιοδοσία διεθνής.- Ι.Δ.Δ.- Σύμβαση τύπος.- Διατητική ρήτρα.- Διεθνής σύμβαση Ν. Υόρκης 1958 (ν.δ. 4220/1961).- Διάγματα κοινής πείρας.- Συνναλακτικά ήθη.- Ειδική δικαιοδοσία της δικαιοπραξίας. Τόπος κατάρτησης της σύμβασσης.- Έννοια υπογραφής κατά ΑΚ 160.- Η μονογραφή δεν αποτελεί υπογραφή.- Η διατητική ρήτρα καταλύει την εσωτερική ή διεθνή δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων.- Αν δεν ορίζεται το αντίθετο, το κύρος της διατητικής ρήτρας δεν εξαρτάται αναγκαστικά από το κύρος της σύμβασσης στην οποία περιέχεται. Κατά τη δ.σ. Ν. Υόρκης 1958 στη δικαιοδοσία του δικαστηρίου ανήκει η κρίση για την εγκυρότητα ή μη της διατητικής ρήτρας.- Κατά τα διαγματα της κοινής πείρας και τα συναλλακτικά ήθη η μονογραφή συμφωνίας σημειώνει το τέλος των διαπραγματεύσεων και όχι την κατάρτησή της, εφόσον επακολουθεί υπογραφή.

Επειδή το άρθρο 3 § 1 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας θετεί τον κανόνα (βλ. εξαιρέσεις σε ΚΠολΔ 611, 612 και 622) ότι τα πολιτικά δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία και όταν οι διάδικοι είναι αλλοδαποί, αρκεί η διεθνής διαφορά να συνδέεται τοπικά με την ελληνική επικράτεια έτσι ώστε να υφίσταται τοπική αρμοδιότητα ελληνικού δικαστηρίου, όταν δηλαδή συντρέχει κάποια από τις δικαιοδοσίες των άρθρων 22 έως 40 ΚΠολΔ. Προκειμένου να κριθεί αν υπάρχει η διεθνής αυτή δικαιοδοσία στο μεν δικονομικό πεδίο εφαρμόζεται αποκλειστικά το ελληνικό δικονομικό δίκαιο, στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 3 ΚΠολΔ, ενώ στο ουσιαστικό πεδίο είναι εφαρμοστέο το δίκαιο

(ημεδαπό ή αλλοδαπό) που υποδεικνύεται από τις διατάξεις του ελληνικού ιδιωτικού διεθνούς δικαίου. Επομένως, ενόψει του άρθρου 33 ΚΠολΔ, που καθιερώνει την ειδική δικαιοδοσία της δικαιοπραξίας, στη δικαιοδοσία των ελληνικών πολιτικών δικαστηρίων υπάγεται η διαφορά που αφορά «την ύπαρξιν, το κύρος δικαιοπραξίας εν ζωή και πάντα τα εξ αυτής δικαιώματα», άρα και η αγωγή που επιδιώκει την ακύρωση της δικαιοπραξίας για ελαττώματα της βουλήσεως ή τη δικαστική αναμόρφωση του αντικειμένου της, εφόσον η κατάρτησις της δικαιοπραξίας αυτής έγινε στην Ελλάδα (Μητσοπούλου, ΠολΔικ., τόμ. Α, 1972, σελ. 139 επ. και 236 επ., Κεραμέως Αστ. Δικον. Δικ. έκδ., β' τόμ 1ος σελ. 126 επ. και 184 επ. ιδίως σελ. 187, σ. ίδιες στο ΝοΒ 31. 28 επ. στοιχ. V, ΑΠ 1201/1983 ΝοΒ 32.842, ΕφΑθ 5752/1974 ΕΕμπΔ ΚΣΤ 277). Κατ' ανάλογη εφαρμογή των άρθρων 167, 189 και 192 του Αστικού Κώδικος, που υποθετούν καταρχήν τη θεωρία της λήψεως, τόπος κατάρτησεως της συμβάσεως είναι εκείνος όπου περιήλθε στον προτεινόντα η δήλωση του αντισυμβαλλομένου για την αποδοχή της πρότασεως (Μητσοπούλου, ό.π. σελ. 238, Κεραμέως Αστ. Δικον. Δικ. ό.π. σελ. 185, ΕφΑθ. 786/1972 ΝοΒ 20.655). Από τις ίδιες αυτές διατάξεις σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 159 § 2 και 160 έως 162 ΑΚ συνάγεται ότι, αν η σύμβαση, με ρητή ή σιωπηρή συμφωνία των μερών, έχει υποβληθεί στον τύπο του ιδιωτικού εγγράφου, που στην περίπτωση αυτή είναι «εν αμφιβολία» συστατικός, οι υπογραφές των συμβαλλομένων, με τις οποίες δηλώνεται η πρόταση του ενός και η αποδοχή του άλλου (ΚΠολΔ 445), πρέπει να τεθούν στο ίδιο έγγραφο (εκτός αν συντάχθηκαν περισσότερα πρωτότυπα ή ανταλλάχθηκαν επιστολές ή τηλεγραφήματα), οπότε τόπος κατάρτησεως της συμβάσεως είναι αυτονομία εκείνος στον οποίο έχει υπογραφεί από τους συμβαλλομένους το εννοιαίο έγγραφο της συμβάσεως (Καράση σε Γεωργιάδη - Σταθοπούλου Αστ. Κώδικας άρθρ. 192 αριθ. 4, βλ. και Μπαλή Γεν. Αρχαί έκδ. 7η § 54 και 55, Ραμμο στην ΕρυΑΚ άρθρ. 158 αριθ. 4 επ., ιδίως αριθ. 7 και άρθρ. 160 αριθ. 27, Σημαντήρα Γεν. Αρχαί έκδ. β' ημτ. 2ος αριθ. 681 και 685, ΑΠ 1002/11973 ΝοΒ 22.612). Εξάλου, υπογραφή κατά την έννοια του άρθρου 160 ΑΚ είναι εκείνη που περιλαμβάνει καταρχήν το επώνυμο του εκδότη του εγγράφου, δηλ. του προσώπου από το οποίο προέρχεται η δήλωση της βουλήσεως, χωρίς να αποκλείεται κατά τις περιστάσεις η χρήση περισσότερων ή και λιγότερων στοιχείων ή εμπορικής επωνυμίας ή και ψευδωνύμου ακόμη, αρκεί τα στοιχεία αυτά να καθιστούν δυνατή τη διάγνωση της ταυτότητας

του εκδότη. Υπογραφή, επομένως, δεν αποτελεί η μονογραφή, δηλ. η σημείωση μόνο των αρχικών γραμμάτων του ονοματεπώνυμου, αφού απ' αυτή δεν προκύπτει ασφαλώς η ταυτότητα του δικαιοπρακτούντος προσώπου (Ράμμος ό.π. άρθρ. 160 αριθ. 7, Σημαντήρας ό.π. ημιτ. 2ος αριθ. 672, Βρέλλης σε Γεωργιάδη-Σταθόπουλου ΑΚ άρθρ. 160 αριθ. 6, Μπαλής ό.π. § 54, ΕφΑθ. 1484/1967 ΝοΒ 16.753). Τέλος, η δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων (εσωτερική και διεθνής) καταλύεται όταν στη σύμβαση τα μέρη περιέλαβαν επιμερους συμφωνία για την υπαγωγή σε διαιτησία των διαφορών που ενδεχεται να ανακύψουν από τη σύμβαση αυτή (διαιτητική ρήτρα). Από το σύνολο των διατάξεων του ΚΠολΔ που ρυθμίζουν τη διαιτησία και ιδίως από τα άρθρα 867-870, 887 § 2, 897 αριθ. 1 και 903 αριθ. 1 προβαίνει αναμφισβητή η αυτονομία της διαιτητικής αυτής ρήτηρας με την έννοια ότι, αν δεν ορίζεται ή δεν συνάγεται το αντίθετο, το κύρος της παραπάνω διαιτητικής συμφωνίας δεν εξαρτάται αναγκαστικά από το κύρος της συμβάσεως ουσιαστικού δικαίου στην οποία περιέχεται και, επομένως, η κρίση για την εγκυρότητα ή μη της κύριας συμβάσεως ανήκει καταρχήν στην εξουσία των διαιτητών. Ανακύπτει, όμως, η δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, σύμφωνα με τον κανόνα των άρθρων 94 § 3 του Συντάγματος και 1 εδ. α' ΚΠολΔ, όταν προβάλλονται λόγοι ακυρότητας ή ακυρωσίας της συμβάσεως που πλήττουν και την ίδια τη διαιτητική ρήτρα, αφού η δικαιοδοσία των διαιτητών προϋποθέτει την ισχύ της ρήτηρας αυτής από την οποία και μόνο απορρέει. Η έκδοσή αυτή συνάγεται από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 264, 869 εδ. α και 897 αριθ. 1 ΚΠολΔ και των άρθρων 180 και 184 του Αστικού Κώδικα, ενισχύεται δε και από τη ρύθμιση του άρθρου 2 § 3 της Διεθνούς Συμβάσεως της Νέας Υόρκης του έτους 1958 «περι αναγνώρισεως και εκτελέσεως των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων», που κυρώθηκε με το ν.δ. 4220/1961. Η τελευταία αυτή διάταξη ορίζει ότι «το δικαστήριον ενός των συμβαλλομένων κρατών, επλαμβανόμενον αγωγής επί θεμάτων ως προς το οποίον τα μέρη έχουν συνάψει συμφωνία εν τη έννοια του παρόντος άρθρου (δηλ. διαιτητική ρήτρα), θα παραπέμπη τα μέρη εις διαιτησίαν, τη αιτείται ενός εξ αυτών, εκτός εάν διαπιστώνη ότι η εν λόγω συμφωνία είναι ακυρος, ανενεργής ή μη επιδεκτική εφαρμογής, πράγμα που σημαίνει ότι στη δικαιοδοσία του δικαστηρίου ανήκει η κρίση για την εγκυρότητα ή μη της διαιτητικής ρήτηρας (Μητσάπουλος στη Δίκη 11. 210 επ. ιδίως σελ. 214 επ., Γ. Οικονομοπούλου στη Δίκη 5. 691 επ., Μητσάπουλος-Ράμμος στη Δίκη 9. 689 επ.,

ιδίως σελ. 695 επ., Μπέη, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη έκδ. γ' σελ. 314, βλ. και ΑΠ 1109/1976 ΝοΒ 25.529).

Επειδή στις δύο αγωγές επί των οποίων έχουν εκδοθεί οι εκκαλούμενες αποφάσεις εκτιθεται ότι με σύμβαση που καταρτίσθηκε εγγράφως στον Πειραιά στις 29.9.1975 οι εναγόμενες ιαπωνικές εταιρίες ανέλαβαν να ναυπηγήσουν και να παραδώσουν στην ενάγουσα ένα πλοίο τύπου Bulk Carrier έναντι τιμήματος 3.100.000.0000 ιαπωνικών γιέν, η τυχόν καταβολή του οποίου «σε δολάρια ΗΠΑ θα γινόταν σύμφωνα με την επίσημη ισοτιμία τους προς το γιέν κατά το χρόνο της πληρωμής των συμφωνημένων δόσεων, και ότι η ίδια σύμβαση περιέλαβε ρήτρα υπαγωγής κάθε διαφοράς από τη σύμβαση σε διαιτησία που θα διεξαχθεί στη Νέα Υόρκη, καθώς και ρήτρα για την εφαρμογή, ως προς το κύρος και την ερμηνεία της συμβάσεως, του δικαίου της πολιτείας της Νέας Υόρκης. Κύριο αίτημα των αγωγών αυτών, που συνεκδικάσθησαν λόγω συναφείας (ΚΠολΔ 31 § 3 και 246), είναι η ακύρωση της παραπάνω συμβάσεως και των ρητρών διαιτησίας και εφαρμοστέου δικαίου για το λόγο ότι η ενάγουσα προήλθε στη συνολική λύση τους ύστερα από απάτη των εναγομένων, που της απέκρυψαν δολίως την επικείμενη και γνωστή σ' αυτούς ραγδαία ανατίμηση του γιέν έναντι του δολλαρίου καθώς και η καταδίκη των εναγομένων σε αποζημίωση για την προαναφερομένη αιτία, ενώ επικουρικός ζητείται με την τρίτη αγωγή, μεταξύ άλλων, η αναγωγή της παροχής της ενάγουσας στο προσέκον μέτρο σύμφωνα με το άρθρο 288 ΑΚ, άλλως κατά το άρθρο 388 ΑΚ. Οι εφεισβλητές εναγόμενες ομολογούν ρητά ότι η επιδικη σύμβαση ναυπηγήσεως είναι καταστρωμένη σε εναισίο ιδιωτικό έγγραφο που έχει υπογραφεί από τους συμβαλλομένους στον Πειραιά. Ισχυρίζονται, ωστόσο, επικαλούμενες τα άρθρα 167, 189 και 192 του ελληνικού Αστικού Κώδικα και αποκρούοντας τη διεθνή δικαιοδοσία των ημεδαπών πολιτικών δικαστηρίων, ότι η παραπάνω σύμβαση, που καθ' εαυτή είναι άτυπη (ΚΙΝΔ 5 σε συνδ. με ΑΚ 158, βλ. Δελούκα Νaut. Δικ. έκδ. β' § 62 σελ. 110), καταρτίστηκε στη Νέα Υόρκη· διότι εκεί, ύστερα από μακρές διαπραγματεύσεις, περιήλθε στους νομίμους εκπροσώπους της εκκαλούσας, που πρότεινε τη σύνταξη της συμβάσεως, η δήλωση των εφεισβλητών για την αποδοχή της προτάσεως αυτής και εκεί μονογραφήθηκε από τους συμβαλλομένους το οριστικό κείμενο της συμβάσεως, η υπογραφή του οποίου έγινε μετέπειτα στον Πειραιά για λόγους συναισθηματικούς. Τα περιστατικά όμως αυτά, ενόψει των αναφερομένων στην προηγούμενη αιτιολογία, δεν στηρίζουν τον παραπάνω ισχυρισμό των

εναγομένων. Πράγματι, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας και τα οικεία συναλλακτικά ήθη, τα οποία αυτεπαγγέλτως και χωρίς αποδειξη λαμβάνει υπόψη το δικαστήριο (ΚΠολΔ 336 § 4 και 337, ΑΠ 1716/1980 ΝοΒ 29.1099), η μονογράφηση του κειμένου που συντάχθηκε στη Νέα Υόρκη, μη αναπληρώνοντας την υπογραφή, σημείωσε απλώς το θετικό τερματισμό των διαπραγματεύσεων, ενώ συγχρόνως, σε συνδυασμό με τη μετέπειτα υπογραφή του οριστικού εγγράφου της συμβάσεως, μαρτυρεί ότι τα συμβαλλόμενα μέρη όρισαν για την συναμολόγηση (και όχι απλώς για την απόδειξη) της συμβάσεως αυτής τον έγγραφο τύπο (ΑΚ 159 § 2 και 160 § 2 εδ. α'), η τήρηση του οποίου, ως συστατικού της συμβάσεως, είναι οδίαφορο να υπαγορεύθηκε από λόγους συναισθηματικούς. Η κρίση ως προς την κατάρτιση και τον τύπο της επίμαχης συμβάσεως, που αποτελεί θέμα του ουσιαστικού δικαίου, γίνεται βάσει των διατάξεων του ημεδαπού δικαίου, στο οποίο οι διάδικοι, με την εκατέρωθεν επίκληση των σχετικών ορισμών του Αστικού Κώδικα, έχουν υποβληθεί συμβατικά (ΑΚ 11 και 25 εδ. α). Εξάλλου η επίκληση της περιεχόμενης στη σύμβαση διαιτητικής ρήτρας είναι αλυσιτελής, διότι με τις ένδικες αγωγές προσβάλλεται και τίθεται υπό δικαστική κρίση και το κύρος της ρήτρας αυτής. Με τα δεδομένα αυτά υφίσταται διεθνής δικαιοδοσία των ελληνικών πολιτικών δικαστηρίων για την εκδίκαση των παραπάνω αγωγών, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 3 § 1 και 33 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Έσφαλε, λοιπόν, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο, παραθεωρώντας τις ομολογίες των εναγομένων και τα διδάγματα της κοινής πείρας, διέταξε εμπόρμη απόδειξη για τον τόπο κατάρτισεως της επίδικης συμβάσεως και με την οριστική του απόφαση, δεχόμενο ότι η σύμβαση καταρτίστηκε στη Νέα Υόρκη, απέρριψε τις ένδικες αγωγές για έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας. Επομένως, κατά το βάσιμο πρώτο λόγο της εφέσεως, οι εκκαλούμενες αποφάσεις πρέπει να εξαφανιστούν και η υπόθεση να αναπεμφθεί στο πρωτοδικείο, που δεν αποφάνθηκε επί της ουσίας της, έτσι ώστε να διέλθει και το πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας (ΚΠολΔ 535 § 1). Η προκείμενη απόφαση δεν έχει χαρακτηριστικά οριστικού με την έννοια του άρθρου 191 § 1 ΚΠολΔ, γι' αυτό και δεν συντρέχει περίπτωση καταψηφίσεως δικαστικών εξόδων (ΕφΑθ 8397/1983 Δίκη 15. 381, βλ. και ΑΠ 675/1973 ΝοΒ 22.65).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: 1. Προκειμένου να οδηγηθεί στη θεμελίωση της δικαιοδοσίας των ελληνικών δικαστηρίων για την επίδικη διαφορά, η δημοσιευόμενη απόφαση είχε να ξεπεράσει δύο εμποδία: τον ισχυρισμό ότι η σύμβαση

μεταξύ των αντίδικων εταιρειών είχε υπογραφεί στη Ν. Υόρκη και την επίκληση της ρήτρας υπαγωγής κάθε διαφοράς από τη σύμβαση σε διαιτησία. Το δικαστήριο απορρίπτει τον πρώτο θεωρώντας σαν τόπο κατάρτισης της σύμβασης τον Πειραιά, έτσι ώστε οι διατάξεις των άρθρων 3 και 22 ΚΠολΔ επιτρέπουν καταρχήν στα ελληνικά δικαστήρια να ασχοληθούν με την ουσία της υπόθεσης. Στη συνέχεια όμως το Εφετείο διαπιστώνει ότι η δικαιοδοσία αυτή δεν αναιρείται από τη διαιτητική ρήτρα επειδή «με τις ένδικες αγωγές προσβάλλεται και τίθεται υπό δικαστική κρίση και το κύρος της ρήτρας αυτής». Η παρακαμψη της συμφωνίας για διαιτησία με την αφορμή της κρίσης του κύρους της, προκαλεί αμφιβολίες για την ορθότητα της, που δικαιολογούν με τη σειρά τους κάποια εκτενέστερη συζήτηση. Το πρόβλημα έχει ως εξής: ποιές θα πρέπει να είναι οι συνέπειες της αμφισβήτησης του κύρους συμφωνίας υπαγωγής διαφορών σε διαιτησία, η οποία γίνεται ενώπιον τακτικού δικαστηρίου πριν από την ολοκλήρωση της διαιτητικής διαδικασίας; (από τη δημοσιευόμενη απόφαση δεν προκύπτει η εξέλιξη της υπόθεσης στο διαιτητικό δικαστήριο του οποίου η σύσταση είχε ολοκληρωθεί με την *Suprimo Corp. v. Parakori Compania Maritima* 477 F. Supp. 737 S.D.N.Y. 1979 - υποθέτουμε ότι δεν έχει εκδοθεί απόφαση). Θα κριθεί το αίτημα ακύρωσης ή αναγνώρισης ακυρότητας από το δικαστήριο ή θα παραπεμφθεί στους διαιτητές; Όπως είναι φανερό, θα ασχοληθούμε μόνο με τη δικονομική πλευρά του θέματος (ποιός πρέπει να κρίνει - και πότε) χωρίς να θέσουμε ζητήματα ουσίας (ποτε η διαιτητική συμφωνία είναι άκυρη ή ακυρωτέα). Η πρακτική σημασία της συζήτησης έγκειται στη διαπίστωση ότι η άποψη την οποία υιοθετεί η δημοσιευόμενη απόφαση ανοίγει το δρόμο σε κακόπιστους ισχυρισμούς για ακυρότητα της διαιτητικής ρήτρας, διάσπαση της υπόθεσης, ουσιώδη καθυστέρηση της ή καποτε και ματαιωση του σκοπού της διαιτητικής διαδικασίας προς οφέλος ουσιωδών επεμβάσεων στο χώρο της από μέρους της τακτικής δικαιοσύνης (βλ. Κε ρ ε μ ε α, «Πρόβλήματα του ελληνικού δικαίου της διαιτησίας από συγκριτική οπτική», στο Αφιέρωμα σε Γ. Οικονομόπουλο σ. 116, καθώς και το σχόλιο κάτω από την ΕφΑθ 6572/1976 Αρμ 1977. 294). Πρόκειται για μια όψη του γενικότερου θέματος της συνύπαρξης διαιτησίας και τακτικής δικαιοσύνης γι' αυτό και η όποια γνώμη τελικά εξαρτάται αμεσα από τη θέση την οποία ο θεσμός της διαιτησίας - εσωτερικής και διεθνούς - έχει και θέλουμε να έχει στα πλαίσια της έννομης τάξης μας (βλ. Κε ρ ε μ ε α ο.π.σ. 109).

2. Σύμφωνα λοιπόν με την απόφαση η αμφισβήτηση του κύρους της διαιτητικής ρήτρας επβάλλει τον - προσωρινό - παραμερισμό της και ανοίγει το δρόμο στη δικαιοδοσία των τακτικών δικαστηρίων (ο παραμερισμός είναι προσωρινός με την έννοια ότι εάν η ρήτρα κριθεί εγκυρή, η δικαιοδοσία των δικαστηρίων παύει - όσο κι αν αυτό δεν αναφέρεται ξεκάθαρα στην απόφαση). Το δικαστήριο θεμελιώνει το συμπέρασμα αυτό στο συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 264, 869, εδ. α και 897 αρ. 1 του ΚΠολΔ και 180 και 184 του Αστικού Κώδικα, αναφέροντας μόνο τη ρύθμιση του άρθρου II § 3 της Διεθνούς Σύμβασης της Ν. Υόρκης «περί αναγνώρισεως και εκτελεσεως των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων» (1958). Η εφαρμογή όμως του ελληνικού δικαίου για τη λύση του προβλήματος που μας απασχολεί εδώ δεν είναι καθόλου αυτονόητη, όπως το Εφετείο δείχνει να πιστεύει (για τη σταση της ελληνικής νομολογίας να κρίνει διεθνείς συμφωνίες διαιτησίας σύμφωνα